

En el marc de la Presidència espanyola de la UE, ZP presenta el seu

EMPRESARI MODEL

nº 101 gener 10 - donatiu 2 euros

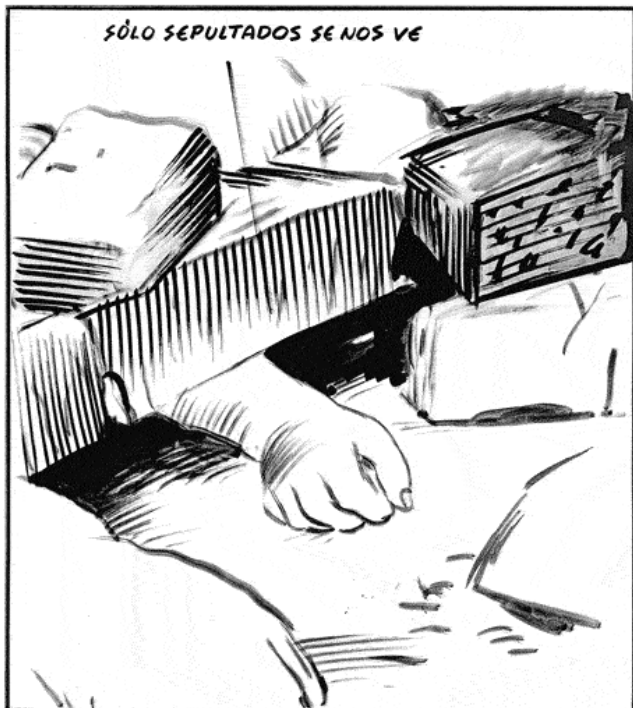
Editorial	pàg 3	Immigració: Empadronament a Vic	pàg 9
Pàgines centrals :	pàg 10-13	Crònica Jornades dona Granada	pàg 14-15
Empresari model		Declaració CEI sobre la V internacional proposada per Chávez	pàg 15-16
Política	pàg 4-6		
Euskadi			
Presidència espanyola UE			
Sindical	pàg 7-8 i 13	Internacional:	pàg 20-24
O lluitem o continuen saquejant-nos		Gaza, Haití	
SEAT, Roca, Gearbox			
		Suplement: Decreixement o revolució?	

Per la reconstrucció de la IV Internacional

La policia de Lula prohibeix les fotos del Che

La policia de São Paulo no vol als estadis imatges del guerriller argentí-cubà Ernesto «Che» Guevara ni del cantant jamaicà Bob Marley.

Almenys, això es desprèn de les declaracions d'un oficial i de l'«orientació» feta per la Policia Militar de Ribeirao Preto, ciutat de l'interior de São Paulo, a un grup d'aficionats del Atlético Monte Azul.

elroto.elpais@gmail.com

Marcelo Cardoso, dirigent de la barra «Guerrilla Azul», seguidors del modest equip de Ribeirao Preto, va declarar als mitjans que la seva organització, que té com a símbol la imatge del Che, va rebre una notificació de la policia prohibint «qualsevol cosa que es caracteritzi com a apologia de la violència».

Tanmateix, el major Francisco Mango Neto, del PM de Ribeirao Preto, va aclarir que «no va ser una prohibició sinó amb prou feines una orientació», segons cita el diari Estado de São Paulo.

«D'aquí a poc temps alguns aficionats poden aparèixer amb una imatge de Bob Marley o amb una fulla de marihuana en la bandera», va agregar l'oficial.

Haití: destrucció i ocupació

Un terratrèmol terrible ha assolat el país que té l'índex de pobresa més alt de l'Amèrica Llatina. Com més pobresa, més destrucció; i aquesta situació de pobresa no és el resultat d'un mal inevitable, sinó de dos segles d'espòli imperialista i cinquanta anys de dictadures sagnants controlades pels Estats Units, combinat amb ocupacions militars periòdiques del Pentàgon.

Des de 2004 l'ONU manté l'ocupació del país a través de la «Missió d'Estabilització de les Nacions Unides a Haití» (MINUSTAH, en les seves sigles en anglès), sostenint el govern de René Préval, imposat per l'imperialisme. La missió comptava amb soldats enviats pels governs que es reclamen «nacionalistes» i «progressistes» del Brasil, l'Argentina, Bolívia, l'Uruguai, Paraguai i l'Equador, així com amb assessors militars i policials de diversos països, entre ells l'Estat espanyol. Aquests darrers mesos han estat nombroses les mobilitzacions populars contra l'extrema pobresa, per la dimissió de Préval i contra la presència dels cascos blaus, que han acabar amb morts després d'una repressió brutal. Les operacions de la Minustah als barris pobres van provocar matances.

És en aquest marc on cal situar la reacció dels estats al terratrèmol. L'exèrcit nord-americà primer va prendre l'aeroport per assegurar el desplegament de més de 10.000 militars amb els quals iniciar l'ocupació de tot el territori. Metges sense Fronteres denunciava la impossibilitat d'aterrar a l'aeroport de la capital amb un avió que duia material hospitalari d'urgència. La prioritat del desplegament nord-americà eren les tropes, mentre la població haitiana necessitava urgentment aliments, aigua i ajuda mèdica. El Govern francès va denunciar la unilateralitat de la intervenció americana i va reclamar un acord per garantir-ne l'ús. L'ONU ha demanat més efectius militars als estats que integren la missió. La UE també s'uneix al desplegament de tropes a Haití amb uns quants centenars més. El Govern de Préval, que la població rebutja, delega en els marines nord-americans l'ordre i els dona carta blanca per desplegar-se.

Coincidint amb l'arribada de les tropes a la capital –la zona més devastada– que, suposadament, asseguraran l'arribada de l'ajuda, comença un èxode enorme cap a les poblacions de l'interior. La desconfiança cap a les operacions dels militars estrangers està plenament justificada per la història i l'ocupació de l'ONU, com ho està la desconfiança cap a un Govern titella. Les vies de solució a Haití, i les tasques de salvament i reconstrucció, no poden estar en mans dels militars i l'imperialisme. **Cal exigir que l'ajuda es lliuri a les pròpies organitzacions haitianes i que es retirin les tropes d'ocupació.**

Zapatero inicia els sis mesos de presidència de la UE,

marcada per la continuïtat de la crisi econòmica que ha destruït a Europa milions de llocs de treball. Precisament l'Estat espanyol encapçala el rànquing de desocupats/des de la UE, amb més de 4 milions. Després de les sumes ingents lliurades a la banca i les grans empreses industrials, ara comencen les retallades de despeses, «per equilibrar el pressupost», i les reformes «laborals», per augmentar els beneficis dels empresaris. La UE és l'Europa de les multinacionals i la banca contra els i les treballadores. Una Europa que substitueix la Constitució Europea –que va ser rebutjada– per una còpia reduïda com és el Tractat de Lisboa, una llista de garanties per al negoci empresarial i les seves inversions, en el qual no trobarem reconeguts drets per als treballadors i treballadores.

La UE és l'Europa de la xenofòbia i el racisme, amb la Directiva de retorn o de la vergonya acabada d'aprovar.

Sobre aquest enduriment, i la criminalització dels i les immigrants pel sol fet de ser-ho, s'ha produït la reforma de la Llei d'estrangeria a l'Estat espanyol, i ara trobem ajuntaments com el de Vic, a la província de Barcelona, que es neguen a empadronar un bon sector d'immigrants, retallant encara més els drets ja reduïts.

A Barcelona es reuneixen els ministres de treball de la UE el 28 de gener, un motiu més que suficient per mobilitzar-nos i exigir la reducció de jornada sense reducció de sou, que els diners públics siguin per als treballadors/es i els serveis públics, i exigir la retirada de la Llei d'estrangeria.

La UE és l'Europa imperialista que vol compartir amb els EUA el control dels pobles ocupats en la suposada lluita mundial contra el terrorisme. Els seus plans d'intervenció militar es van ampliant a la recerca de nous botins a mesura que la crisi exigeix més espòli del planeta: l'Iraq, l'Afganistan, el Golf d'Aden (Somàlia, ara també el Iemen), Haití, amb la mirada posada a Colòmbia... i com sempre, còmplices del genocidi palestí. A la cimera UE-EUA prevista pel maig a Madrid, se n'hi afegeixen d'altres amb els estats llatinoamericans (el juny a Madrid), amb els estats del Mediterrani (el juny a Barcelona) i, encara per concretar, UE-Marroc (Mèrida). Han de ser ocasions per manifestar el rebuig als plans imperialistes, exigir la retirada total de les seves tropes i la solidaritat amb els pobles que resisteixen l'imperialisme.

Rebutgem la UE de les multinacionals, dels estats contra els pobles, de l'imperialisme que espolia el planeta. Defensem la unitat més àmplia dels i les treballadors i pobles europeus, per una Europa unida i socialista que respecti els drets nacionals dels pobles i nacions i que sigui solidària amb els pobles que resisteixen l'imperialisme.

**Haití ...
Cal exigir que
l'ajuda es lliuri a les
pròpies
organitzacions
haitianes i que es
retirin les tropes
d'ocupació.**

Gira i actes: Llibertat detinguts!

Amb una assistència de prop de 20 persones, el dissabte 28 de novembre es va celebrar l'acte al Consell de la Joventut de Terrassa en solidaritat amb Euskal Herria i per la llibertat dels detinguts i detingudes, entre ells Rafa Diez de LAB i Arnaldo Otegi, de Batasuna. Van intervenir-hi Gabi Basáñez d'Askapena i Josep Lluís del Alcázar de Lluita Internacionalista. L'acte, en el marc de la gira organitzada a Catalunya per una plataforma d'entitats i Amics i Amigues d'Euskalherria, es feia pocs dies després de la detenció de 35 joves acusats de pertànyer a Segi i mentre pels carrers de Bilbao desenes de milers de persones exigien la seva llibertat. El debat, molt ric, es va centrar en coses com la continuïtat de l'experiència d'Iniciativa Internacionalista, les consultes sobiranistes a Catalunya o la importància de la solidaritat entre els pobles.

El 20 de febrer de 2003, la Guàrdia Civil, per ordre de l'Audiència Espanyola, va clausurar, entre denúncies per tortures dels seus directius, Euskaldunon Egunkaria, l'únic diari escrit íntegrament en euskera. Ben bé 7 anys després, cinc responsables del diari s'asseuen a la banqueta dels acusats, amb peticions de presó que oscil·len entre els 14 i els 26 anys. Sense cap més prova que la seva tasca en defensa de l'eúscar, de la llibertat d'expressió i de la llibertat d'informació, 'Egunkaria' és encara una ferida oberta que parla de guerres il·legals, estats d'excepcions encoberts i l'atac a la llibertat d'expressió més greu de les darreres dècades. El 19 de desembre una gran manifestació va recórrer els carrers de Bilbo en solidaritat amb els encausats. El judici s'està celebrant a l'Audiència Nacional i aquests dies s'estan organitzant arreu actes de protesta. La sentència està prevista per finals de gener.

**Ni sordes, ni mudes, ni cegues. Crida-ho.
Egunkaria lliure. Passa-ho.**

Més de 44.000 persones marxen a Bilbo pels drets i el reagrupament de les i els presos bascos

La convocatòria d'Etzerat d'una marxa a favor dels presos bascos va ser il·legalitzada per l'Audiència Nacional el desembre passat. Però gràcies a una segona convocatòria amb el mateix lema -Dagozkien eskubideen jabe. Euskal presoak etxera (Amos dels drets que els corresponen. Presos bascos a casa)-, realitzada per Eusko Alkartasuna (EA), Aralar, l'esquerra abertzale del País Basc francès (Abertzaleen Batasuna) i Alternatiba (una escisió d'Ezker Batua), i recolzada pels sindicats ELA i LAB, la manifestació va poder celebrar-se, tot i que amb un itinerari diferent del previst al començament i vigilada de prop per l'Ertzaintza. Els partits polítics monàrquics van intentar pressionar, sense èxit, perquè la manifestació fos il·legalitzada. En l'ofensiva repressiva actual contra el poble basc, un dels temes que havia saltat a l'actualitat els dies abans és la sentència del Tribunal Suprem anul·lant les ajudes concedides per l'anterior govern basc per al desplaçament dels familiars dels presos que es troben fora d'Euskadi.

Presidència europea de la UE

Res de nou... excepte que s'imposa la crisi

Aquest gener s'ha encetat el semestre de presidència espanyola de la UE, i no pas amb auguris especialment bons. 6 dies després d'haver començat, el diari britànic *Financial Times* dedicava l'editorial a «l'extraordinàriament anodí» programa de treball de la presidència espanyola, fent-se ressò de l'incident provocat per un 'intrús' que va colar Mr Bean a la pàgina web de la presidència espanyola. A més, l'FT trobava «incomprensible» que la prioritat espanyola principal sigui el nou Tractat de Lisboa, i no pas la crisi econòmica. I la crisi, sigui o no al programa, s'imposarà, i no pas justament pel bé dels i les treballadores, tret que s'hi respongui amb lluita.

El programa del Govern per a la presidència

Segons el Ministeri, els eixos del seu programa se centren en:

- *Desenvolupar les noves polítiques del Tractat de Lisboa, afermant el lideratge europeu en la resposta global al canvi climàtic i al desafiament energètic, alhora que s'aconsegueix un mercat energètic integrat i interconnectat.*
- *Utilitzar els nous instruments del Tractat de Lisboa perquè Europa pugui parlar amb veu pròpia al món.*
- *Consolidar una Unió més segura per als seus ciutadans, afrontant conjuntament el repte de la immigració i construint un espai compartit de cooperació judicial i policial.*
- *Seguir treballant per un mercat interior més integrat, revitalitzant l'estratègia de Lisboa.*
- *Examinar i debatre les conclusions de l'informe del Grup de Reflexió que sobre el futur d'Europa presentarà el president Felipe González.*

Altre cop Lisboa... i la immigració

En 3 dels 5 punts el centre es posa en aplicar o reforçar els acords de la Conferència de Lisboa. No hi aprofundirem, perquè ja li vam destinar una anàlisi detallada, però sí que volem recordar que entre els seus elements destaquen les directives de les 65 hores, la Bolkestein, i la de la de Retorn per als i les immigrades –coneguda com a Directiva de la Vergonya. Totes molt útils per carregar encara més la crisi actual als i les treballadores.

Però, atès que ho expliciten al punt 3, volem aturar-nos en què representaria el desenvolupament de la Directiva del Retorn, encara més quan Itàlia i França ja l'han utilitzada i, el Govern de l'Estat espanyol, tot i que formalment s'hi «va oposar» al Parlament Europeu, hi ha avançat significativament amb la darrera reforma de la Llei d'estrangeria. Aplicar-la podria suposar un cop brutal no només pels i les immigrades a Europa – amb les conseqüències sobre les classes obreres de cada país- sinó sobre els seus països d'origen. Es calcula que a la UE-27 hi viuen entre 4 i 8 milions d'immigrants indocumentats, (dels quals gairebé tres milions serien de països andins pobres o colpejats per conflictes com el Perú, Colòmbia, l'Equador, Bolívia i Paraguai) i l'aplicació de l'expulsió massiva originària seriosos problemes de viabilitat econòmica, (sobretot a l'Equador i Bolívia on les r e m e s s d'immigrants van suposar el 2007 el 10% del

PIB) i la tornada anticipada dels quals podria suposar un desastre econòmic i social per aquests països.» (Germán Gorráiz López per a Rebelión, 09/01/10).

El canvi climàtic

El primer que han fet, després del sorollós fracàs de Copenhaguen i el paper marginal en què va quedar la UE, és una miqueta «curiosos». Després d'haver sentit des de la Conferència preparatòria de Barcelona que tampoc les propostes de la UE satisfieien els països pobres, i que des d'un punt de vista ecològic, encara que s'haguessin imposat, els criteris de la UE resultaven del tot insuficients, és clar que no pot ser res més que una cortina de fum. El Programa Europeu sobre el Canvi Climàtic proposava pel 2020 l'objectiu del *Triple 20*: 20% menys d'emissions de diòxid de carboni; millorar un 20% l'eficiència energètica; i que el 20% de l'energia que es consumeixi procedeixi de fonts renovables. El programa va acompanyat d'aranzels per als països no respectuosos amb el medi ambient i es reorienta el transport de mercaderies terrestres

per les noves Autopistes del Mar i Vies Fèrries d'alta Velocitat. Però la dependència energètica europea és del 50% i, per tant, l'objectiu principal és garantir-ne el subministrament mitjançant acords preferencials de la UE amb Rússia i Algèria pel gas; reactivar l'energia nuclear -amb la substitució gradual de les centrals velles amb reactors de nova generació EPR (*European Pressurized water Reactor*); i un impuls relatiu de les energies renovables. Així doncs, poc o res de nou sota el sol.

La UE «amb veu pròpia» al món

La UE no ha aconseguit actuar homogèniament en política exterior fins ara: un canvi? No ens ho sembla, llevat que sigui com a cobertura demagògica -tampoc no deurà posar fi a l'hegemonia yanqui- de les friccions amb els EUA, especialment de França -que és el padrí de ZP a les reunions internacionals a què no està convidat. Així, Sarkozy anima la UE a adoptar sota la Presidència espanyola un enfocament «activista» en assumptes internacionals amb «l'augment del pes específic de la UE en la geopolítica mundial com a eix vertebrador de la política exterior». Aquest camí ja es va començar l'any passat amb l'Operació Atalanta com a primera operació aeronaval de la UE, que li obre un espai «propi» en el transport marítim i petroler al Golf d'Aden i, per tant, de l'entrada a la Mediterrània per Suez. Malgrat tot, i com en aquest cas, de cap manera això posa fi a la indiscutible hegemonia yanqui -també sobre la UE-: al cap i a la fi, i de forma independent país per país, gairebé tots els estats europeus participen en les operacions conjuntes liderades pels yanquis a la mateixa zona -CFT 150 i 151.

També hi haurà continuïtat amb la ratificació de la Política de Bon Veïnatge amb la Rússia de Putin, amb probables acords preferencials per assegurar-se el gas i el petroli (un 21% de les importacions de petroli i un 40% del gas de França depenen de Rússia) i incrementar els intercanvis comercials (el 40% del comerç exterior rus és amb la UE).

Tampoc serien descartables diferències limitades sobre els conflictes asiàtics: Orient Mitjà, l'Afganistan -ja n'hi ha hagut-, o fins i tot un reposicionament amb la Xina.

Després de les friccions pel Tibet, la duresa de la crisi i de l'augment del dèficit comercial a l'UE, ZP podria impulsar un acord per incrementar el comerç exterior de l'Eurozona amb la Xina, que ja representa el 18% del total del comerç exterior de la UE, i de la qual és el subministrador principal.

No obstant això, tradicionalment l'Estat espanyol ha fet de pont per a la penetració imperialista europea a Llatinoamèrica i sembla que seguirà essent així. Per tant en aquest aspecte tampoc hi ha novetats per a la presidència, només es tracta d'aprofundir el paper imperialista europeu, sempre a l'ombra del gegant yanqui, per més que la necessitat els dugui alguna fricció.

Però res no podrà amagar la crisi econòmica

Malgrat els brots verds de què es va parlar a finals d'any o amb les xifres lleugerament positives de França i Alemanya, les turbulències financeres no acaben, i, en el cas de l'Estat espanyol, els brots només els va veure ZP.

El dèficit públic mitjà de la UE està previst pel 7,5% del PIB pel 2010. El límit autoritzat pel BCE és del 3% del PIB. La Comissió Europea va donar de termini fins el 2013 a diversos països, entre els quals l'Estat espanyol, França, el Regne Unit, Irlanda i Alemanya, per corregir el dèficit públic excessiu. Com que això va acompanyat del descens dels ingressos, i de les ajudes milionàries a la banca i als incentius pel consum a altres patronals -inclosa la costosa injecció a les farmacèutiques amb la vacuna de la grip A-, els recursos que queden als estats són pocs. Anton Brender, de Dexia, adverteix també que «l'esforç per mantenir nivells de deute raonables serà dur per països com Espanya i Grècia». La situació és tan greu que hi ha analistes que temen una ruptura de l'euro.

«Els països del Centre i l'Est d'Europa, (integrants de l'anomenada Europa emergent), patiran amb una cruada especial els efectes de la tempesta econòmica perquè no compten amb el paraigües protector de l'euro, i es veuran obligats a depreciar successivament les seves monedes, reduir massivament el creixement, augmentar espectacularment el deute extern i

patiran alarmants problemes de liquiditat (amb forats financers estimats de 90.000 milions d'euros pel 2009 i 50.000 milions pel 2010) i hauran de tornar a economies autàrquiques en descartar la CE la modificació de les regles per adoptar l'euro a la UE...» (Germán Gorráiz López per a Rebelión, 09/01/10).

En el cas de l'Estat espanyol les avaluacions més recents situen l'inici de la recuperació de llocs de treball al 2012, perquè pel 2010 es preveu que segueixi el creixement negatiu del PIB del -0,5%, i que només el 2011 se situï en l'1,3%... i, com ells mateixos diuen, l'últim a créixer és l'ocupació. Diuen que l'ajustament immobiliari, l'elevada taxa d'atur i el dèficit públic frenaran la sortida crisi. El dèficit públic estructural supera el 6% del PIB, amb la caiguda de la recaptació, i l'augment continuat dels subsidis d'atur i els plans d'estímul, calculen que al 2010 i 2011 superarà el 10% del PIB. De tot el conjunt de llocs de treball, se'n perdran 350.000 a temps complet (un 2%) més, ara majoritàriament del sector serveis. La caiguda de l'ocupació pressionarà a la baixa els salaris, que del 3,2% de l'any passat passaran a només l'1,5%, cosa que també incidirà en la reducció del consum en un 1,7%... cosa que, al seu torn, duu la UBS, a anar més lluny dient que «podria no arribar-se a un nou creixement tendencial fins el 2013».

Per això, perquè la crisi no es pot amagar sota la catifa, és molt probable que el centre de la presidència no sigui cap altra cosa que fer de teló de fons de la signatura d'un nou pacte de pensions, l'ANC i la reforma laboral (vegeu l'article), per acompanyar les retallades que ja hi ha en el terreny social, i tancar la presidència amb l'augment de l'IVA. D'altra banda, com senyala la CGT, els rics han augmentat un 30% més el seu patrimoni empresarial i rendes del capital durant el 2009... Al cap i a la fi, és per aquest tipus de combinacions que es va crear l'Europa de les multinacionals, per això és imprescindible que la lluita contra ella no només presideixi aquests 6 mesos, sinó que es concreti davant de cada pacte, cada ERO, i cada agressió a un poble o als treballadors i treballadores.

16/10/10

M. Esther del Alcázar

O lluitem o continuen saquejant-nos

Cada empresari i cada estat burgès pretenen sortir de la crisi competint per reduir costos a fi d'assegurar-se els beneficis (els d'ara, els que han acumulat d'anys anteriors i els futurs), per la qual cosa pretenen acomiadar, tancar o abaixar els salaris augmentant l'explotació, i d'això en diuen «adaptar la capacitat productiva a la demanda». Destruïxen forces productives, que és la forma de la burgesia per sortir de l'embús que suposa una crisi de sobreproducció, que vol dir que els productes i serveis no troben comprador, precisament per l'atur i la caiguda salarial. Però la burgesia i els i les treballadores pretenem sortir de dues crisi diferents. Tant la burgesia com els i les treballadores volem aturar la nostra baixada d'ingressos. Però així com per als i les treballadores és una lluita per una vida digna i per allunyar-nos de la misèria, per a la burgesia és una lluita per acumular capital. Per als i les treballadores, la garantia del nostre benestar econòmic és la plena ocupació, amb salaris i condicions dignes i una economia planificada, per atendre les necessitats de la població i no pas per al benefici màxim de les elits i burgesia.

2010 s'ha estrenat amb 3,9 milions d'aturats/des oficials inscrits/es, que es converteixen en més de 5 milions si hi incloem els i les que s'exclouen de la primera estadística per diferents motius i als i les treballadores que no reben prestació ni subsidi i que, com que no troben ofertes de feina, no han tornat a les oficines de l'atur. Pel que fa als preus, l'IPC oficial acabarà el 2009 al voltant del 0% (aquest mateix IPC que inclou la cirurgia estètica però no pas la hipoteca).

El govern preveu que el 2010 l'IPC pujarà un 1% (és un dir, més aviat intenta limitar les pujades salarials). La patronal, després de decennis d'utilitzar el fals IPC del govern, que ha amagat la disminució dels salaris reals i l'especulació amb l'habitatge, frena la signatura dels convenis pel mateix motiu que els subhastats no van a les subhastes de pisos desnonats: preveuen que més endavant els tindran més barats.

La seqüència que va de l'afirmació del PSOE que no hi havia crisi a l'Estat espanyol, en les eleccions de març de 2008, fins a l'anunci de la reforma laboral i les pensions, de desembre de 2009, està marcada per unes quantes fites. La patronal bloqueja els convenis, s'avorta el primer intent de reforma laboral l'estiu de 2009 (la CEOE proposa abaratir l'acomiadament i reduir les cotitzacions de la Seguretat Social més d'un 2%). La congelació salarial dels i les treballadores públiques pel 2010, signada pel govern i les direccions de CCOO i UGT; la pujada mínima del salari mínim interprofessional; ara la negociació de l'Acord Interconfederal per a la Negociació Col·lectiva (ANC) entre patronal i CCOO i UGT de la limitació salarial al sector privat (per 3 anys); i a continuació està prevista la reforma laboral i de les pensions amb el

govern. Als documents que trobareu als enllaços del final d'aquest article, ja s'avancen les posicions de la CEOE i de les direccions dels sindicats CCOO i UGT, les del govern seran públiques abans d'acabar gener i ja han avisat que es tracta de reduir l'atur juvenil augmentant-ne la precarietat de l'ocupació amb un nou contracte en pràctiques, la reducció de jornada reduint el salari i augmentar les possibilitats de les empreses de no

complir els convenis, sobretot en els temes salarial i de jornada.

En anys anteriors la negociació de l'ANC tenia per objectius garantir la pau social i la pèrdua de poder adquisitiu dels i les treballadores per assegurar els beneficis enmig d'una

suposada eufòria econòmica. Però ara, per a les famílies amb acomiadats/des o desocupats/des, la limitació salarial dels membres que treballen suposa ajudar-les a enfonsar-se. A més, amb més del 20% d'atur real, amb moltes famílies amb una hipoteca que ronda el 50% dels salaris, amb l'economia submergida augmentant i amb desnonaments, l'evolució de l'euríbor (ara històricament baix) o els acomiadaments, poden ser més importants que el fals IPC. A un o

una treballadora acomiadada, tant li fa que els preus no pugin si els seus ingressos baixen i, així, el seu IPC individual pot fer-se infinit.

Per ajudar, el premi Nobel d'economia de 2008, *Paul Krugman*, assegura des del mes de març que la sortida de la crisi a l'Estat espanyol serà «extremadament dolorosa», per la qual cosa ha advocat per reduir els salaris i els preus i considera que l'Estat espanyol «necessitaria una deflació relativa del 15%» per sortir d'aquesta situació». Per marcar el camí, el govern -amb CCOO i UGT- ha congelat salarialment els i les treballadores públics i el govern ha augmentat un 1% les pensions (les mínimes, un 4%). El govern que havia de posar el salari mínim interprofessional (SMI) a 800 euros bruts el mes el 2012 l'ha situat en 633 euros el 2010 (per complir haurà d'incrementar-lo el 12,4% cada any durant 2 anys). El mateix govern que ha vist baixar la recaptació de l'Estat per la crisi augmenta 2 punts l'IVA i 1 punt l'IVA reduït a partir de l'1 de juliol. Elimina la deducció dels 400 euros per als i les treballadores que cobren més de 15.645 euros bruts anuals, i la redueix pels que cobren entre 12.000 i 15.645 euros. Fins ara l'han estat cobrant fins i tot els ministres i la filla de Botín. Ja se saben pujades de preu: el butà, el 3,36%; el tren de rodalies, el 6%; l'abonament metro-bus de 10 viatges de Madrid, el 21%; el de Barcelona l'1,95%; l'electricitat d'últim recurs, el 2,6% (es prepara una altra pujada del 5%). La pregunta és: pujarà l'Euríbor? Cada punt que pugui, per a una família endeutada amb 240.000 euros (40 milions de pessetes) a 30 anys, augmenta la quota mensual per pagar el 13,5%.

Mentrestant el president de la CEOE, Díaz Ferrán, deu uns quants mesos de la nòmina dels i les treballadores de la tancada companyia Air Comet i de Viatges Marsans i deu 16 milions a la Seguretat Social, una part des de 1996. En canvi, va rebre el 2001 del govern Aznar una ajuda de 329 milions de dòlars (38.000 milions de pessetes al canvi actual) que va desviar del seu fi declarat a Aerolíneas Argentinas, a les quals també va saquejar. Ha estafat 7.000 treballadors/es, molts/es llatinoamericans/es, que havien de viatjar amb la seva companyia aèria aquestes festes després d'haver pagat el bitllet. Però, com Millet a Catalunya, continua sense anar a la presó. Deu ser que, com diu Krugman, la solució a la crisi passa per abaixar els salaris als i les treballadores. Per això la direcció de l'organització d'aquest senyor i les direccions de CCOO i UGT han d'estampar les signatures al nou ANC. Els tractants d'esclaus moderns negocien amb el representant dels esclavistes.

En aquesta economia de saqueig, de la qual els i les treballadores només podem deixar de ser víctimes si ens defensem, el govern, la tele, la premsa, Díaz Ferrán i les direccions de CCOO i UGT han insistit que els i les treballadores ens mantinguem passives, que les vagues van malament per l'economia i per al suposat govern d'esquerres. No és així. La situació es deteriora cada mes i no podem aturar-ho ni individualment ni aïllats/des empresa per empresa. Hem d'organitzar-nos i confluïr cap a la vaga general.

Victor Messeguer

En aquest enllaç s'obren diversos webs o articles. Citar-los no implica avalar la línia política de la web o de l'autor. <http://1link.in/klpfa>

Després de la congelació salarial i les subvencions:

Més acomiadaments en SEAT

Amb l'aportació de 300 milions d'euros de diners públics, i la congelació salarial per al 2010 -que la patronal intenta prorrogar-, a principis de gener, SEAT va comunicar la seva intenció de reduir la plantilla en 394 treballadors/as directes i indirectes dels 5.600 actuals. El pla, que la premsa burgesa està venent com acomiadaments de personal «amb baixa productivitat, directius i personal indirecte», constituïx una nova agressió patronal, a més en clar incompliment de les condicions pactades amb els sindicats majoritaris per a aplicar la congelació salarial per a aquest any, en les negociacions del Q3. En la realitat, es concreta en més de 200 acomiadaments,

130 prejubilacions, 12 baixes...

CGT de SEAT ja s'ha manifestat totalment en contra del pla, que analitza en el seu comunicat publicat en la web de CGT-Catalunya (<http://www.cgtcatalunya.cat/spip.php?article3501>), i està tractant de promoure assemblees unitàries davant les mesures patronals, plantejant la ruptura de l'acord que congela els salaris de 2010, la negociació del Conveni, la no renovació de l'acord de treball en festius i la preparació d'accions judicials i una convocatòria de vaga.

Empadronament d'immigrants

La «Plataforma per Catalunya» governa Vic.

Dient «va ser un error, no ho vam explicar bé», l'Ajuntament de Vic ha fet marxa enrere en la seva intenció de delatar a la Policia Nacional als i les immigrants sense papers que s'empadronin a la localitat, després que des de Corbacho als mateixos partits del govern municipal es desmarquessin dels seus regidors. Però la proposta final no és gaire millor, perquè impedeix mitjançant exigències l'empadronament dels i les immigrants que no tinguin la documentació en regla, negant-los així la sanitat, l'educació i els serveis socials. En canvi sembla que ara sí que tenen el suport d'alguns dels seus partits.

L'alcalde de Vic, Josep Maria Vila d'Abadal, ha comparegut en una roda de premsa per fer pública la postura de l'Ajuntament sobre els nous criteris d'empadronament que s'han començat a aplicar a la capital d'Osona. Vila d'Abadal ha reafirmat la postura de tirar endavant la iniciativa: **«només s'empadronarà els immigrants que arribin a la ciutat que tinguin un visat o un permís de residència o de treball».** La mesura, segons l'alcalde, és totalment legal i està emparada en la Llei orgànica que es va modificar l'11 de desembre passat.

La decisió compta amb el suport de les tres forces que formen l'equip de govern (CIU, ERC i PSC). La unitat del tripartit municipal s'ha escenificat a la roda de premsa, en la qual representants dels tres partits han estat al costat de l'alcalde. Hi havia Joan López (ERC), Josep Burgaya (PSC) i Josep Rafús, Xavier Solà i Toni Serrat (CIU). També ha acudit a la cita Josep Anglada (PxC), que s'ho ha mirat des d'un racó.

Aquesta mesura del govern municipal de Vic no és nova, és la proposta amb què la Plataforma per Catalunya es va presentar a les darreres eleccions a l'ajuntament i que proclama des de fa molt de temps.

La mesura és tan reaccionària que ha tingut el rebuig del govern autonòmic, estatal i de la direcció dels seus propis partits. Ara bé, aquesta mesura té una base en la nova Llei d'estrangeria. La darrera

reforma realitzada pel govern de Zapatero, amb el suport de la majoria dels partits a la cambra de diputats, permet una interpretació que donaria legalitat a aquesta mesura i a d'altres de tant o més reaccionàries. Per això el govern de Vic és només l'executor d'una de les mesures que la nova Llei d'estrangeria empara i el feixisme de la Plataforma per Catalunya defensa.

El tripartit de Vic ha introduït un nou lema: «al feixisme se l'assimila amb el seu programa», i el govern central i els partits «democràtics» que van votar la nova Llei

d'estrangeria li donen cobertura. Si no és així, que retirin la proposta de l'Ajuntament de Vic i deroguin la Llei d'estrangeria.

Nosaltres no tenim cap esperança en una rectificació, per això continuem dient que «al feixisme no se'l discuteix, se'l combat»; i als aliats, assimilats i col·laboradors, també.

Guillermo

El model d'un empresari exemplar:

El president de la CEOE

Gerardo Díaz Ferrán ha ocupat bona part de l'espai informatiu durant les festes que acabem de passar. No era gaire conegut entre els treballadors i treballadores com a president de la CEOE, tot i «la seva labor», al costat del govern i la burocràcia sindical, en la retallada de les condicions laborals. Se li va sentir la veu a l'inici oficial de la crisi, clamant per la «suspensió del capitalisme» –per rebre ajudes dels diners públics i eludir deutes, se suposa. Però el tancament fulminant de la seva companyia Air Comet, deixant centenars de treballadors/es al carrer i milers de passatgers/es a terra, i l'embolic de manobres, paranys i estafes que han quedat al descobert simultàniament, l'han fet pujar a les llistes de popularitat; encara que aquesta popularitat sigui, com no podia ser de cap altra manera, negativa. Com per donar la raó als que lluitem contra el capitalisme, el «perfil» del president de la patronal espanyola revela els mecanismes, trucs i aspiracions dels que s'amaguen rere els discursos sobre la llibertat d'empresa i de mercat i els avantatges de les privatitzacions i la competitivitat. Com va dir Karl Marx: «El capitalista no s'enriqueix com l'avar, en proporció al seu treball personal i a la limitació del seu consum, sinó a mesura que absorbeix la força de treball d'altres i obliga els treballadors a abstenir-se dels plaers de la vida.» (El Capital, T I, XXII, 3).

Predicar amb l'exemple

Al novembre de 2009 es donava a conèixer un document que intentava omplir la falta d'un acord per a la negociació col·lectiva. Les

organitzacions signants del document (CEOE, CEPYME, CCOO i UGT) es comprometien a complir el que s'havia acordat en les revisions dels convenis ja signats i a arribar a acords en els que encara no ho estaven, per preparar, segons ells, «l'acord social» pel 2010. Pocs dies després (10-XII-09) es feia pública una sentència que obligava TRAPSA, de Gerardo Díaz Ferrán, president de la CEOE, a pagar als i les treballadores l'augment pactat pel 2009, que no tenia cap intenció de pagar.

I és que Díaz Ferrán, tot sigui dit, ha predicat amb l'exemple: així, per donar exemple dels principis laborals que pretén imposar, presideix la CEOE, la Cambra Oficial de Comerç i Indústria de Madrid, l'Organització de Patronals de Capitals Europees, etc, pertany al consell de Caja Madrid, entre molts altres, i es manté al capdavant de més de 70 empreses -sense mostrar senyals de voler dimitir, ni jubilar-se a l'edat de jubilació. El capdavanter de la «flexiseguretat» i de l'acomiadament lliure i gratuït, ha tingut centenars de treballadors i treballadores de diverses empreses sense cobrar durant mesos, per després fotre'n un bon nombre al carrer. Com a defensor de la rebaixa dels

pagaments empresarials a la Seguretat Social, li deu 16 milions d'euros; ell, que demana que la llei no limiti el desenvolupament de les

En el marc de la Presidència espanyola de la UE, ZP presenta el seu

EMPRESARI MODEL

empreses, acumula estafes, causes i embargaments per impagaments a l'Estat espanyol, els EUA i l'Argentina. Com a detractor de l'empresa pública (per ell, la millor és «la que no existeix»), va saquejar Aerolíneas Argentinas per mantenir la seva Air Comet, especialitzada en vendre bitllets a immigrants de l'Amèrica Llatina i en vols xàrter al Carib; com a empresari independent ha estat expulsat de IATA (Associació Internacional del Transport Aeri) per impagaments a altres companyies aèries... Tot un exemple de la forma d'enriquir-se que predica.

en evidència

D'un petit consorci a «un respectable» imperi, amb ajuda dels diners públics

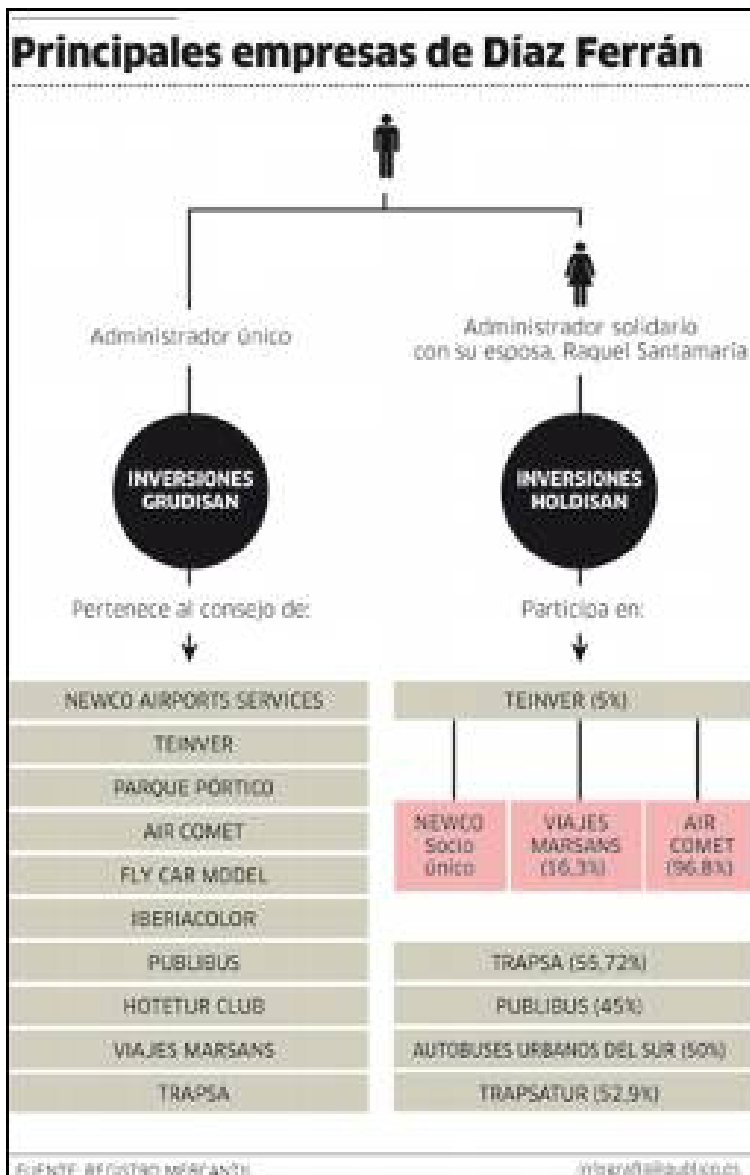
Al principi va ser l'empresa de transport de viatgers Trapsa, fundada el 1966 amb el seu soci vitalici Gerardo Pascual, un dels vicepresidents de la CEOE. Es va dedicar a «l'expansió», els anys següents, comprant companyies de transports de viatgers a la zona de Madrid i obtenint concessions oficials, de les quals la relació de la seva família amb la del ministre franquista Arias Navarro no estava al marge. El 1985 el govern de Felipe González va privatitzar el grup turístic Viajes Marsans (propietat del desaparegut INI des de 1965). L'estat havia invertit 6 mil milions de pessetes per sanejar el grup abans de vendre'l, però Trapsatur només va haver de pagar 907 milions –un terç a crèdit (dades de «Díaz Ferrán, la història interminable», d'Albert Recio, a www.kaosenlared.net). A partir d'aquí: Pullmantur, Spanair, i una llarga sèrie d'empreses que interaccionen en una expansió continuada al llarg dels anys, abastant activitats turístiques i de viatges,

hoteleres, immobiliàries, de serveis, d'assegurances, i amb inversions en els més camps més variats (vegeu el quadre).

De l'espoli d'Aerolíneas Argentinas al tancament d'Air Comet

Air Comet es va crear el 1998, durant una reestructuració del grup Viajes Marsans a Llatinoamèrica i després del tancament d'Oasis, el seu operador de vols. De 2001 a 2008 Marsans es va dedicar a Aerolíneas Argentinas. Segons el mateix Díaz Ferrán, «Quan vam

agafar Aerolíneas, estava en suspensió de pagaments de 1.000 milions de pesos, aleshores

Algunes mostres de com afronta Díaz Ferrán els seus «problemes financers»

El 2008, retard en el pagament de salaris dels treballadors i treballadores de Limpiezas Roda (de més de 600 treballadors/es, encarregada de la neteja dels avions de Spanair –que va pertànyer a Díaz Ferrán i el seu soci, Air Comet i Iberworld), que va acabar amb una sanció de 100.000 • de la Inspecció de Treball, anul·lada per defecte de forma, segons CCOO.

A l'estiu de 2009, els treballadors/es de Newco –empresa de handling- van anunciar una convocatòria de vaga pel mateix

motiu. La cosa es va resoldre amb diners, aparentment de Spanair, tot i que amb el suport i la mediació de la Generalitat de Catalunya.

Aquest mateix estiu es va anunciar una vaga dels pilots d'Air Comet, aquesta vegada per impagament dels salaris de juliol i agost i la paga extraordinària. SEPLA va suspendre la convocatòria. A l'octubre, el Comitè d'Air Comet va anunciar una vaga, pel mateix motiu, que finalment no es va fer, encara que sí unes quantes mobilitzacions. Des del tancament no han cobrat.

En l'actualitat, a més del deute

amb els treballadors/es d'Air Comet, els treballadors/es de Viajes Marsans a l'Argentina –on l'empresa ha perdut la «garantia financera» per poder operar i afrontar processos judicials per emetre xecs sense fons-, també duen mesos sense cobrar.

Aquesta relació podria ser més gran, ja que, segons dades de desembre de 2009, 34 empreses de Díaz Ferrán han registrat pèrdues al llarg dels últims tres anys, i la pràctica habitual és el transvasament de diners d'unes empreses cap a les altres.

equivalents a dòlars... Va venir el corralito i la devaluació del peso i els 1.000 milions es van convertir en 250» (El Mundo, 16-XII-09). La Societat Estatal de Participacions Industrials de l'Argentina va lliurar la companyia, concedint 955 milions d'euros per sanejar-la. També va rebre 355 milions del govern d'Aznar amb aquest fi. «El 2006, el Tribunal de Comptes d'Espanya va denunciar que aquests diners no s'havien destinat al que s'havia pactat: pagar deutes, ampliar capital i comprar avions.» (El País, 3-I-10). Però l'assumpte es va oblidar: en aquella època Díaz Ferrán, que sempre ha gaudit de bones relacions en l'àmbit empresarial i institucional del PP, estava en ascens –va ser escollit president de la CEOE el juny de 2007.

La política de Díaz Ferrán sobre Aerolíneas Argentinas queda exemplificada en les declaracions d'un pilot de la companyia: «Des de 2001, van intentar endur-se avions d'Aerolíneas cap a Air Comet. A més, Aerolíneas pagava el combus-

tible d'Air Comet. Quan volàvem a Madrid, tornàvem amb pneumàtics vells perquè els nous anaven a Air Comet.» (El País, 3-I-10). A més, naturalment, deutes amb els i les treballadores i una política laboral de salaris baixos, plantilles ajustades i despeses mínimes.

A mitjans de 2008 l'Estat Argentí va decidir reestatalitzar Aerolíneas, que aleshores acumulava un dèficit de 500 milions d'euros, i en generava un de diari d'1 milió de dòlars (698.100 €). És a dir, la burgesia argentina va decidir intervenir l'aerolínia després d'haver deixat que l'expressessin ben bé.

A l'Estat Espanyol la cosa ha estat una mica diferent. Els problemes de liquiditat d'Air Comet es van manifestar clarament durant el 2009, ja sense la cobertura d'Aerolíneas. A l'estiu, els i les treballadores van deixar de cobrar els salaris. Ja hi havia precedents en altres empreses del grup (vegeu el requadre). El govern del PSOE va arribar a obrir un expedient, que va quedar sense efecte. Després va

intervenir en la negociació de Díaz Ferrán amb el seu creditor alemany Nord Bank –que havia finançat l'arrendament de la flota i reclamava 17 milions €. Una suposada venda de la companyia donaria a Díaz Ferrán liquiditat per garantir els vols d'Air Comet fins el 12 de gener. Però malgrat l'acord emparat pel govern, Air Comet no podia ni tan sols pagar el combustible i així, el 18 de desembre un jutge anglès va immobilitzar la flota i va paraitzar la venda de bitllets. Díaz Ferrán declarava: «Si hagués vist aquesta situació des de fora, no hagués triat Air Comet per volar cap enllac».

El govern va aparèixer esquinant-se les vestidures i va criticar l'empresari per «no fer un tancament ordenat» de la companyia –segons l'acord- i per crear-li un problema de repercussions mediàtiques, en ple procés de privatització de Barajas i El Prat i d'enfrontament amb els controladors aeris. Foment es va rentar les mans pel que fa als i les treballadores d'Air Comet, i va pa-

Què passa amb Air Comet?

Els i les treballadores d'Air Comet duien sense cobrar des del passat mes de juliol i han rebut pagarés sense fons de la companyia. En la seva lluita han realitzat diverses mobilitzacions davant del Ministeri de Foment i davant de la seu de la CEOE a Madrid, plantejant la continuïtat dels llocs de treball a les companyies que es quedïn els slots i actius de Air Comet, en la línia del que aquesta companyia va fer parcialment fa dos anys amb Air Madrid –de la qual va absorbir 30 treballadors/es i les línies que operava. En aquests moments es troba en negociació un penós ERO, com a pas previ a la possible suspensió de pagaments i concurs de creditors de la companyia.

Si bé és cert que en el balanç cal dir que ni el Comitè ni els pilots de SEPLA no han fet res per evitar que la situació exploti, sinó que les seves desconvocatòries de vaga li han anat molt bé a Díaz Ferrán per guanyar temps, també és cert que no poden agenollar-se novament davant l'empresa i signar un ERO inacceptable per, després, anar a l'atur.

Cal intentar una mobilització tan àmplia com sigui possible per exigir al govern que doni una sortida als que sofreixen la crisi del seu empresari protegit, i aquesta sortida ha de garantir els llocs de treball i el pagament dels salaris sobre la garantia dels béns de Díaz Ferrán i de les companyies que realitzaran els

trajectes que abandona Air Comet. Però això no serà suficient si no és en el camí cap a la creació d'una Companyia Aèria Estatal que garanteixi tant els llocs de treball com els trajectes i serveis aeronàutics d'Air Comet i de tot el sector, i que, contràriament a la política del govern de privatitzar, concedir ajudes a empreses amb diners públics, demorar els pagaments a la Seguretat Social... i «deixar que la crisi reguli el sector», la posi al servei de la societat i no pas del benefici de rapinyaires com el propietari d'Air Comet.

gar l'embarcament de 4.000 dels més de 7.000 afectats/des per la venda fraudulenta de bitllets.

La burgesia espanyola i el govern del PSOE en defensa del model d'empresari

A diferència d'altres casos que hi tenen en comú l'estafa i el robatori, com el del català Félix Millet, en el de Díaz Ferrán, els seus companys de classe han tancat files per defensar-lo. La CEOE rebutja la seva dimissió, i en justifica l'actuació «davant de les dificultats». Al costat d'això, sembla difícil que l'empresari sigui jutjat a l'Estat espanyol, perquè l'Audiència Nacional ha desestimada una demanda per estafa. I no és gens estrany, perquè els principis de flexibilitat, desregulació i rebaixes d'impostos i pagaments a la Seguretat Social per a l'empresa privada, privatització dels serveis públics que generen benefici, etc., són els que els empresaris espanyols pretenen imposar a la pròxima reforma laboral. I la CEOE és una peça important per imposar aquests objectius pels seus possibles acords amb la burocràcia sindical de CCOO i UGT.

Per la seva banda, el govern del PSOE, que aplica en la seva política aquests mateixos principis -com demostra, i no és pas un cas únic, pagant amb diners públics el deute privat d'un estafador, avalant-lo, amagant els seus embolics, etc-, segueix reconeixent «institucionalment» Díaz Ferrán com a interlocutor per al «diàleg social» i espera que «resolgui els seus problemes de la millor manera possible». El ministre Corbacho ho ha dit reiteradament a la premsa, i això ens indica quin serà el resultat de la reforma laboral que es prepara per aquest 2010, « amb o sense acord».

Aprovat l'ERO de ROCA (Gavà)

Amb uns beneficis de 77 milions d'euros, i amb inversions en noves fàbriques en altres països presentades com pèrdues, ROCA pot ara continuar la seva deslocalització, a l'haver vist aprovat l'ERO que va proposar. Consistirà en un màxim de 629 acomiadaments i un mínim de 504 i la suspensió temporal per un any de 200 treballadors/es per al 2010. Una part dels acomiadaments seran via prejubilacions a partir dels 53 anys, amb un 90% del salari net i una pujada anual del 1,5%, i la resta amb indemnització de 45 dies bruts per any treballat, amb un topall de 42 mensualitats. ROCA duu ja temps aplicant regulacions d'ocupació, donant-se la circumstància que es realitzen hores extraordinàries amb companys/es regulats mobilitzant-se en el carrer. Aquesta circumstància ha contribuït a augmentar la divisió de la plantilla, que afavoreix l'empresa en l'aplicació dels seus plans. Només aconseguir la màxima unitat en la mobilització, i implicar a tot tipus de forces i entitats a nivell local i comarcal pot fer retrocedir a l'empresa i als seus còmplices, començant per l'administració de Treball de la Generalitat, i salvar els llocs de treball que volen destruir aquells que ens parlen d'esperar «la recuperació econòmica».

Per l'ocupació: Vaga de festius a Gearbox (El Prat de Llobregat)

Comunicat conjunt CGT, CCOO, UGT a la plantilla

En continuïtat a la petició a tota la plantilla de no col·laborar voluntàriament en caps de setmana, des del comitè d'empresa mantenim la nostra postura, amb la tramitació a Inspecció de Treball d'una vaga legal a partir del cap de setmana del 23 de gener i fins el mes de març.

Aquest pròxim cap de setmana els membres del comitè estarem a la porta d'entrada de la fàbrica en tots els torns de treball, per tal de donar les explicacions oportunes a tots aquells companys y companyes que puguin desconèixer la situació. Aquesta és la nostra postura, tot i que en el dia d'avui s'hagin reincorporat a la nostra empresa 15 companys eventuais, la qual cosa està molt per sota de la nostra petició a l'Inspector de Treball, en la que es plantejava passar a fixos els companys/es que complissin dos anys i la contractació dels eventuais necessaris.

Així mateix, informem que aquest dijous dia 14 a l'hora de l'entrepà en els tres torns, hi haurà assemblees conjuntes per tal d'explicar més detalladament la situació.

Crònica sobre les Jornades feministes estatals, Granada 5, 6 i 7 de desembre de 2009.

La participació a les Jornades per part del Grup de dones de LI, amb l'aportació de la ponència: *Efectes de la crisi actual en les dones treballadores de Catalunya i l'estat espanyol, va tenir fruit.* Tant l'exposició com la participació de les dones que hi havia -algunes exdelegades sindicals- ens portà al debat, en què es va fer palès, d'una banda, el desencantament que hi ha entre la classe treballadora per la falta d'oportunitats per enfrontar-nos a la realitat dels acomiadaments i la precarietat, pel paper col·laboracionista amb el capitalisme que practiquen les centrals majoritàries - sobre tot CCOO, que sempre havia despertat expectatives entre la classe treballadora, però a la qual ha traït-. I per l'altra, la necessitat d'organitzar-nos com a mitjà per combatre les agressions de la patronal.

Com a resultat de la nostra participació hem aconseguit contactar i adreces amb les quals apropar-nos a dones treballadores, a l'atur o a la universitat, que en altres llocs de Catalunya o de l'Estat tenen la necessitat de fer alguna cosa més que esperar o desesperar.

Resumim algunes de les ponències o taules rodones a què vam assistir per tenir coneixement de què s'està coent a l'olla del feminisme actual:

L'okupació -com a procés de disrupció y empoderament antagónica- serà feminista o no serà. Centro Social Fábrica de Sombreros (Sevilla) y Casa Invisible (Málaga).

S'ha de destacar que els títols moltes vegades ens creaven curiositat per saber el contingut. Vaig entendre que el procés de disrupció i empoderament té a veure amb la capacitat de grups de dones dins dels moviments socials per adquirir el protagonisme suficient com per ser autònomes i construir-se.

Van destacar que als grups mixtos hi ha una relació de poder que

exerceix l'home, i la sortida és denunciar-ho creant grups de dones amb l'objectiu d'intervenir socialment de manera lúdica. Las barreres internes entre homes i dones les va portar a la discussió sobre el masclisme i el feminisme. Treballen l'empoderament, la salut i fan tallers sobre el «micromasclisme» que hi ha en la relació entre heterosexuals: cridar a les assemblees, usar més temps en les intervencions, etc. masclismes subtils -en diuen elles. S'han adonat que els grups feministes mixtos no són bons i creen problemes.

Les okupes de Barcelona presenten la revista «Mujeres preokupando 2009» feta per elles. Aquesta revista «contrainfo» va passant cada any d'un grup a un altre. En el seu treball s'han centrat sobretot en el masclisme dins dels moviments i pensen fer un monogràfic sobre el tema de les agressions.

Nosaltres les « dones dolentes». Debats feministes sobre prostitució. Montse Neyra, Dolores Juliano, Cristina Garaizabal

Apunts: el 90 % de les dones del carrer procedeixen de la immigració. El 85 % de les dones que treballen en la prostitució ho fan voluntàriament. La violència de gènere = a prostitució + tràfic de sexe. Es confon el fet bàsic de la prostitució amb les condicions en què es practica. La comissió mixta del Congrés sobre Prostitució no diferencia la voluntària de les que són víctimes de tràfic. El tràfic sexual i el tràfic d'emigrants no tenen el mateix tractament. En el tràfic sexual hi participen l'engany previ, el transport per la xarxa amb el fi d'explotació laboral amb agressions, esclavitud, droga, etc. El pla del govern no va contra les xarxes de tràfic sinó que es queda a la superfície del problema.

La demanda de l'Associació Hetaria i dels grups de prostitutes organitzades és: drets per totes. Per a les víctimes de tràfic: protecció i persecució de les màfies. Per les que viuen malament la prostitució: plans de formació per fer altres feines. Per les que vulguin seguir exercint: reconeixement laboral i drets com a les treballadores.

Dolores Juliano va aportar que la prostitució és una de les estratègies que han usat durant segles les dones per sortir de la pobresa. Jutgem malament la prostitució perquè el feminisme l'ha rebutjat sempre. Naixem en una societat plena de prejudicis i els que són sobre el treball sexual són els més arrelats. Les dones tenen diferents maneres de sobreviure: legals i il·legals, que porten, en darrera instància, a la feminització de la supervivència. Com es porta a terme? sobrecapacitant-se; formant xarxes d'ajuda; amb l'economia submergida; amb l'emigració, enviant recursos des del lloc de destí; donant el cos: òvuls; lloguer d'úter,...; amb el matrimoni de conveniència per ser mantingudes per l'home; el treball sexual per obtenir una remuneració millor, ja que es considera més ben pagat que moltes altres feines amb què s'explota la classe treballadora.

Ecofeminisme, sexualitat i maternitat.- Rosa Mejuto Arroyo. Asoc. Red Ecofeminista, Intercultural y Solidaria REIS.-

L'ecofeminisme és un moviment de les dones per reclamar la terra, que ens porta a la sostenibilitat social i econòmica. Té propostes econòmiques, socials i de pau; és un moviment altermundista. Es basa en la revisió de les propostes de Vandana Shiva dels anys 70. Demanen la racionalització dels recursos bàsics, que han de ser comuns a tot el planeta, i reclamen els drets humans.

Un altre punt de vista que es va presentar qüestiona els actuals paradigmes sobre la sexualitat de la dona; recuperar el plaer de la sexualitat femenina, decidir sobre la maternitat i l'avortament. Reclamar la baixa maternal d'un any.

Dret i autonomia de les dones; una crítica legal feminista a la nova Llei de l'avortament. Mujeres Juristas. La campanya pel dret a

l'avortament: trenta anys després què? Campanya pel dret a l'avortament. *Feministes davant la nova llei de l'avortament.* Dones davant el congrés.

Sobre l'avortament, vam fer una exposició en un número anterior de LI que recollia la intervenció de "mujeres ante congreso". www.donesantecongreso.blogspot.com

Les «mujeres ante congreso» denuncien que el PSOE ha pres una posició equidistant entre antielecció i antiavortistes que és oportunista i electoralista. Consideren que mentre estigui al Codi Penal, la pràctica de l'IVE (interrupció voluntària de l'embaràs) estarà en «escac». El feminisme institucional els demana que donin suport a la nova Llei, però elles no volen renunciar al seu enfocament, que és el del dret de la dona per sobre de tot. Conclouen que hi ha un retrocés ideològic.

Les catalanes corroboren que quan els processos revolucionaris van en retrocés també hi van els drets de les dones (ja va passar en la revolució russa, en l'espanyola...), elles tenen molta feina per difondre adhesions; hi ha una gran desigualtat de recursos, es reparteixen en petits grups que van on se les crida per fer campanya. Busquen noves dinàmiques que mobilitzin.

Dones per la Salut critiquen la Llei perquè falten mitjans per aplicar-la, i el pitjor serà el desplegament del Reglament, que faran les autonomies, per la qual cosa poden afegir-s'hi greus diferències d'aplicació.

A <http://www.feministas.org/spip.php?rubrique16> s'han publicat les ponències i taules rodones. Esperem veure també la correcció d'errades del nom del nostre grup, ja que ens vam trobar amb la sorpresa que al llibre de les Jornades sortíem com a Dones OLLI, en lloc de Dones de LI.

*Carme Alvarez
14 de gener de 2010*

Declaració del CEI – FO-LI

Per una Internacional obrera revolucionària, independent de la burgesia

La història ens crida a la tasca de la reconstrucció de la IV Internacional

La crida per formar la V Internacional socialista del president de Veneçuela, Hugo Chávez, davant de 40 representants de diverses organitzacions polítiques i socials de 26 països durant el congrés del Partit Socialista Unificat de Veneçuela (PSUV) a Caracas (19-20 novembre de 2009), ha despertat cert interès en els cercles d'esquerres.

Segons Chávez, la I Internacional (1864-76) liderada per Marx, la II Internacional (1889), en la construcció de la qual va participar Engels, la III Internacional (1919-43) que va ser obra de Lenin i la IV Internacional (1938) construïda sota el lideratge de Trotski, ja «no existeixen». Chávez va plantejar que cal que es formi una organització «socialista veritablement d'esquerres, que

pugui desafiar l'imperialisme i el capitalisme davant de la crisi actual», i la nova Internacional pot construir-se al voltant del PSUV. Per fer-ho es va formar un Comitè preparatori per definir el contingut, el programa i la forma de la nova organització.

Per al proletariat, la Internacional sempre ha estat el partit mundial per a la revolució socialista. En canvi, el caràcter de les organitzacions polítiques que van participar en la trobada internacional del PSUV i també de les que van saludar efusivament la crida de Chávez, demostra no només les limitacions reformistes i nacionalistes de la «nova Internacional», sinó també les conseqüències contrarevolucionàries del vendaval ideològic liberal i burgès que s'ha imposat durant els últims 20 anys sobre el moviment d'esquerres.

Abans de res, una «Internacional» liderada per un «Comandant» i el seu partit (PSUV) que representen una burgesia nacional (boliburgesia) no serà el partit de la revolució proletària, sinó un obstacle en la construcció de l'organització veritablement internacionalista de la classe treballadora. Per això no és causalitat que Chávez convidés a la seva «Internacional» partits com el Partit Comunista de Xina, que ha desmantellat l'estat obrer imposant un capitalisme salvatge i convertint els treballadors xinesos gairebé en esclaus; o el Partit Justicialista de l'Argentina, que va gestionar la privatització i la liberalització de l'economia per integrar el seu país en el sistema imperialista, empobrint el poble miserablement; o el Partit Revolucionari Institucional de Mèxic, que va governar amb mètodes bonapartistes el país durant més de 60 anys reprimint el poble i corrompent les institucions democràtiques i les relacions socials... Els representants d'aquestes organitzacions contrarevolucionàries van aplaudir de cor el discurs de Chávez.

D'altra banda, els representants dels partits nacionalistes que governen els estats burgesos de Bolívia, El Salvador, Nicaragua i l'Equador també donen suport a la proposta de Chávez. El representant del Partit Comunista de Cuba, que aplica les «reformes» que eliminen les conquestes de la classe treballadora cubana, va saludar la proposta com un projecte excel·lent. Els partits «europeistes», és a dir, els que estan a favor de participar en les institucions de l'imperialisme europeu (i no d'una Europa socialista), com el Bloc d'Esquerres de Portugal, el Partit d'Esquerra d'Alemanya, el Partit de Refundació Comunista d'Itàlia i el Partit d'Esquerra de França accepten discutir la crida de Chávez com una convocatòria positiva. El denominador comú de tots aquests partits és que són els residus de l'estalinisme, la socialdemocràcia, el reformisme armat i el nacionalisme, que amb el seu paper d'agents de la burgesia van destruir les grans mobilitzacions de la classe obre-

ra. A la llista de suports a la proposta de Chávez també s'apunten diversos corrents trotskistes renegats, amb el Secretariat Unificat al capdavant.

Per això s'ha d'aclarir la discussió: per nosaltres construir una Internacional no es pot reduir a una qüestió de xifres. Una Internacional revolucionària es basa sobretot en un programa i en un conjunt de mètodes organitzatius, tàctics i estratègics. El programa del moviment bolivarià, al voltant del qual Chávez vol agrupar els partits i moviments d'esquerres, no és el programa de la revolució socialista mundial, sinó el reflex dels interessos nacionals de la nova burgesia militarista que s'està desenvolupant a Veneçuela. En el cas que Veneçuela sigui l'objectiu d'una agressió imperialista que utilitzarà Colòmbia com a base, evidentment les forces de la IV Internacional lluitaran al costat dels treballadors veneçolans contra l'imperialisme. No obstant això, que Chávez cridi a la construcció d'una nova Internacional com un simple projecte de «front antiimperialista» per protegir la burgesia chavista contra els EUA, és un engany terrible per a la classe obrera mundial.

La Internacional és el partit de la revolució socialista mundial. La concreció d'aquesta revolució a Veneçuela serà l'expropiació de tota la burgesia del país, la substitució de l'estat burgès per la dictadura del proletariat basada en la democràcia obrera, i la planificació centralitzada de la producció i la distribució sota control obrer. El gran obstacle d'avui per a la realització d'aquest programa és el mateix règim bolivarià que reprimeix les vagues, matant els treballadors lluitadors i els sindicalistes de classe. La crida a la construcció d'una Internacional per part d'un règim que atura el desenvolupament de la revolució al seu propi país, pot convertir-se en un gran cop del nacionalisme sobre la lluita mundial de la classe treballadora.

És cert que la IV Internacional és actualment bastant feble i està fragmentada. Per diverses raons...

No es pot oblidar que la IV Internacional es va construir, contràriament a les anteriors, no pas en una època d'ascens de la revolució mundial, sinó en un període que la classe treballadora mundial sofria greus derrotes per les traïcions de la socialdemocràcia i de l'estalinisme. I malgrat les agressions i els crims contrarevolucionaris d'aquests corrents, la IV Internacional ha estat capaç de conservar la tradició del marxisme revolucionari i educar noves generacions de militants. En segon lloc, la IV Internacional ha estat, i encara ho és, l'única continuació del corrent revolucionari de les Internacionals anteriors, que avui es concreta en el concepte del partit leninista i de la revolució permanent trotskista. El Programa de Transició de la IV Internacional és el programa de la revolució proletària mundial i encara està vigent per realitzar-se. Fins que aquest programa es realitzi i sigui superat, la IV Internacional serà essencial i continuarà existint per al proletariat com el veritable projecte revolucionari mundial independent de les burgesies nacional i internacional.

Pel corrent del Comitè d'Enllaç Internacional, format per Lluita Internacionalista (de l'Estat espanyol) i el Front Obrer (de Turquia), el programa de la IV Internacional segueix essent l'únic programa de la classe obrera per lluitar per la revolució socialista mundial en l'època imperialista.

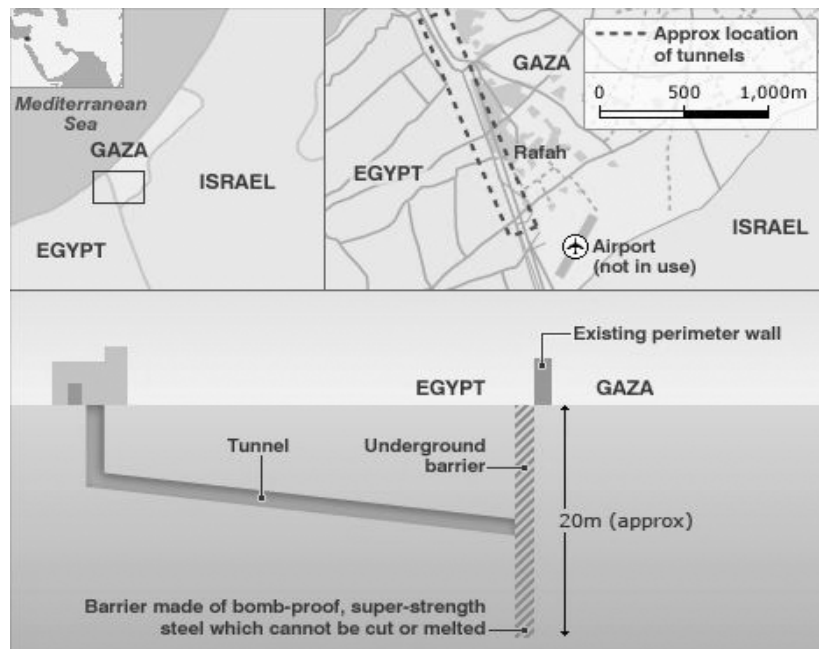
Gener de 2010

L'altre mur de la Vergonya

Un any després dels atacs israelians contra la població de Gaza, que van assassinar 1.400 palestins, la Franja segueix sotmesa a un brutal bloqueig econòmic. Imposat fa gairebé quatre anys com a càstig col·lectiu per unes eleccions que van portar Hamas al govern, el bloqueig dels EUA, la UE, l'ONU i Rússia no s'ha afluixat ni tan sols després de la destrucció massiva de cases, infraestructures d'aigua i d'electricitat i la xarxa sanitària en l'operació més sagnant de l'exèrcit israelià des de 1967. El bloqueig ha generalitzat l'atur i la misèria, falten aliments i medicines bàsiques i ha impedit la reconstrucció de cases, hospitals i la infraestructura d'aigua i electricitat. A la política d'ofegament de la gent de Gaza s'hi afegeix ara Egipte, que construeix un mur d'acer subterrani per trencar l'únic fil que connecta la Franja amb l'exterior: la xarxa de túnels construïts sota terra.

Israel controla tres costats de Gaza: el nord i l'est estan tancats

per l'exèrcit, i l'oest (la costa) per la marina israeliana, que no permet ni tan sols treballar als pescadors. La quarta frontera, al sud, està controlada per Egipte i un mandat internacional de la UE. És aquí on durant aquests anys de bloqueig han proliferat els túnels que ara Egipte pretén tallar amb un mur subterrani de planxes d'acer de 50 centímetres de gruix i vint metres

de profunditat. Si el projecte es completa, tota la frontera de 14 kilòmetres entre Gaza i Egipte quedarà segellada. I amb ella l'única vàlvula d'escapament del bloqueig.

El control israelià dels passos de mercaderies cap a la Franja i el bloqueig internacional fan que a Gaza hi manqui gasolina, aliments bàsics, medicines, maquinària i materials de construcció. Les vivendes destruïdes pels atacs d'ara fa un any s'han hagut de tornar a aixecar amb rajoles de fang, perquè Israel bloqueja l'entrada de ciment. Ni tan sols els hospitals compten amb equips per funcionar, com denuncia Metges Sense Fronteres. El 80% de la població està a l'atur perquè s'ha tallat l'exportació i la importació i s'ha destruït l'economia local. Tot això per forçar una revolta interna contra Hamas.

Aquesta situació explica que a la frontera entre Gaza i Egipte s'hagin excavat uns 400 túnels, on treballen centenars de persones que porten mercaderies des d'Egipte cap a la ciutat palestina de Rafah. Els productes tenen un preu exorbitant, resultant d'una especulació de què

es beneficia la petita burgesia de la Franja, vinculada a Hamas. Malgrat que la propaganda israeliana parla constantment de tràfic d'armes, amb el bloqueig la funció dels túnels és econòmica i està lligada les necessitats més bàsiques de la població. Els que treballen als túnels reben un bon sou per l'economia local, al preu de posar en perill la vida. A més dels constants atacs d'Israel, sovint s'hi produeixen esfondraments.

Fabricat amb un acer a prova de bombes dissenyat als EUA, el mur està dotat de sensors que poden detectar moviments de terres, armes i explosius. A més té un sistema de tubs interconnectats a 30 metres de profunditat que bombejarà aigua de mar per inundar qualsevol túnel que fos excavat per sota de les planxes d'acer.

L'ambaixada nord-americana a Egipte ha reconegut que els EUA donen suport econòmic i tecnològic a la construcció del mur subterrani. No hem d'oblidar que Egipte és el segon receptor mundial d'ajuda exterior nord-americana, després d'Israel, sense comptar els governs titelles de l'Iraq i l'Afganistan

Egipte bloqueja la Marxa Internacional

Gairebé 1.400 activistes de més de 50 països es van reunir a finals

de desembre a Egipte a la Marxa Internacional per la Llibertat de Gaza, per denunciar el bloqueig i participar en una manifestació de les organitzacions palestines de la Franja que s'havia de celebrar el 31 de desembre al pas d'Erez, a la frontera amb Israel. Egipte va ordenar el tancament del pas de Rafah i només va autoritzar l'entrada d'un centenar d'activistes. L'acceptació d'aquesta oferta per part dels organitzadors, i particularment d'entitats nordamericanes, va partir el moviment, i les organitzacions palestines que recolzaven la mobilització van oposar-se a aquesta maniobra. Les delegacions que es van quedar a Egipte van organitzar protestes disperses i sense coordinació ni suport local, que van ser durament reprimides per la policia egípcia. Pel futur queda la proposta de la delegació

sudafricana, impulsada pel Congrés Sudafricà de Sindicats, de llançar una campanya internacional de boicot a Israel. Coincidint amb el primer aniversari també va adreçar-se a Gaza el comboi britànic Artèries de la vida, dirigit per un diputat laborista, que va aconseguir accedir-hi després de forts enfrontaments amb la policia egípcia.

BREAK THE SIEGE THE WHOLE WORLD IS WATCHING

Entrevista amb Fayez Elemare, Unió Independent de Comitès Obrers Palestins (UICOP)

«L'exèrcit d'Israel ens segueix atacant»

Lluita Internacionalista.- Quin és el vostre balanç de la Marxa per la Llibertat de Gaza?

Fayez Elemare.- No hem participat en aquesta manifestació perquè el govern d'Egipte va rebutjar l'entrada de tots els membres europeus de la marxa, que havien de sumar-se a la mobilització. Només van autoritzar l'entrada d'un grup de nord-americans, per un acord amb els governs d'Egipte, Els Estats Units i Israel. Aquest grup va participar en la manifestació amb Hamas, que va dominar tota la marxa. Molts sindicats i

organitzacions palestines no van participar-hi pel mateix motiu i vam organitzar un contacte per telèfon amb els que s'havien quedat a Egipte. Hi havia un pacte perquè el grup a què van autoritzar l'entrada no expliqués tota la realitat sobre Gaza. Perquè no denunciés la responsabilitat de l'ocupació i de la greu situació dels palestins.

LI.-Explica'ns la situació de Gaza, un any després dels atacs.

FE.- No veiem cap solució política en l'horitzó. Des d'un punt de vista econòmic, les ajudes no arri-

ben. Molta gent encara no té casa. La reconstrucció és molt deficient: molts segueixen en barraques. La pobresa i l'atur segueixen sent molt greus, com a conseqüència del bloqueig. La premsa d'Israel publica cada dia més informacions sobre futurs atacs si no s'accepta l'intercanvi de presos pel soldat Shalid. Aquí ens segueixen atacant. Avui mateix han assassinat dos pagesos que estaven treballant les seves terres al costat de la frontera israeliana.

Solidaritat i retirada tropes!

Declaració del PSTU sobre la tragèdia a Haití

Una tragèdia ha colpejat profundament Haití. El pitjor terratrèmol de la història haitiana ha tingut l'epicentre al costat de la capital del país i ha destruït dos terços de Port-au-Prince. Les primeres dades estimades parlen de 100 mil morts. Les escenes que s'han començat a divulgar mostren una situació terrible, amb morts als carrers i ferits, sense cap atenció, sota els enderroc.

No podem no emocionar-nos amb la situació haitiana. El poble negre del país més pobre del continent s'enfronta a una altra tragèdia brutal. Però les conseqüències no es poden atribuir només a la dimensió del terratrèmol. La greu tragèdia de la naturalesa va caure sobre un país devastat pel capitalisme. El terratrèmol no tindria aquestes conseqüències sinistres si el país tingués una altra situació social.

L'atur està entre el 70 i el 80% a Port-au-Prince. Els pocs empleats viuen amb un salari mínim de poc més de 200 pesos. No hi ha una estructura nacional d'assistència mèdica real. Hi ha poquíssims hospitals públics a tot el país, que no poden fer cap paper rellevant en situació actual. Ara els pocs hospitals també estan destruïts. Tampoc no hi ha servei de bombers. Des del terratrèmol, després de veure les seves cases esfondrar-se, eren els supervivents mateixos qui intentava rescatar els que havien quedat sota els enderroc. Els ferits s'apilonaven a les places sense possibilitat que ningú els atengués. A molts els espera la mort.

La tragèdia haitiana serà utilitzada per defensar la Minustah, les tropes de l'ONU liderades per soldats brasilers que mantenen l'ocupació militar del país des de fa cinc anys. Els dies que vénen n'hi ha que intentaran demostrar la necessitat de la Minustah en un moment com

aquest. Però l'objectiu real de les tropes no té res d'humanitari. La seva funció és assegurar que s'implementa el pla econòmic neoliberal al servei de les multinacionals instal·lades al país. Aquestes grans empreses aconsegueixen produir tèxtils a preus baixíssims (gràcies als miserables salaris) a pocs quilòmetres dels EUA. És a dir, paguen un salari encara més baix que a la Xina i en un lloc molt més proper.

Els fets desmenteixen la propaganda capitalista a favor de la Minustah. No hi ha hagut cap millora social en els cinc anys de presència de les tropes. L'ocupació militar ha servit per reprimir mobilitzacions dels obrers haitians, com l'agost de 2009, en la vaga dels treballadors tèxtils per un salari mínim de 200 gourdes (380 pesos), que va acabar amb dues morts. Va servir per reprimir els estudiants que es manifestaven contra les tropes, que van fer més de 20 presos el mes de novembre passat.

I ara, en el moment del terratrèmol, els relats dels supervivents mostren l'absència de la Minustah quan més es necessita una acció humanitària real. La descripció d'un grup d'estudiants brasilers que es troben a Haití és impressionant: «la situació s'està complicant -diuen- sortint als carrers plens d'aigua, vam veure moltes persones ferides al carrer, mortes, cases esfondrades i persones retirant els enderroc, a més de lluites per menjar, saquejos, un tiroteig, i el pitjor, aparentment, tot això sense la presència de cap tanc, carro o oficial de l'ONU en aquests primers moments de terror de la població. Ens hem assabentat que les tropes només estaven remouent els enderroc de l'Hotel Montana, un dels hotels de classe alta, on hi hauria d'haver personalitats de l'ONU.»

Hi ha una distància enorme entre la solidaritat que els treballadors necessiten en aquest moment i la legitimació de l'ocupació militar d'Haití. Des del PSTU hem estat des

del primer moment contra l'ocupació, demostrant-ne el caràcter proimperialista. En aquest moment que el dolor del poble haitià commou el món, volem afirmar la nostra crida a la solidaritat amb els treballadors i també el nostre rebuig més absolut a l'ocupació militar. Més que mai estem en contra de la presència d'aquestes tropes que només defensen el capital imperialista i es mostren inútils quan l'acció humanitària és necessària.

El PSTU crida els obrers, treballadors i estudiants de tot el món a fer una campanya de solidaritat amb els treballadors haitians, a través dels sindicats, recollint contribucions a les bases, perquè puguem enviar-les al moviment obrer haitià. La Conlutas i els seus sindicats ja estan proposant una campanya en aquest sentit. No confiem en el govern haitià ni en el brasiler, ni en la Minustah com a «solidaris» amb el poble. L'ajuda podria ser utilitzada per sufocar la revolta que avui hi ha al poble haitià, i també podria com perdre's en la corrupció ingent que hi ha al país.

L'imperialisme mostra el seu cinisme a Haití. Els mateixos governs que van donar 25 bilions de dòlars per salvar els bancs en la crisi econòmica, ara ofereixen 145

milions de dòlars a Haití. L'ONU ha gastat en els cinc anys d'ocupació militar 3,5 mil milions de dòlars i ara «ofereix» 10 milions per l'ajuda.

Exigim al govern brasiler, que parla tant de la seva solidaritat amb el poble haitià, que retiri immediatament les tropes d'ocupació i que utilitzi en ajuda humanitària els diners que s'hi gastaria. El govern es va comprometre a enviar uns ridículs 10 o 15 milions de dòlars en ajuda, quan s'ha gastat, fins avui, 600 milions de dòlars a mantenir les tropes.

**Tota la solidaritat amb el poble haitià!
Fora la Minustah i l'ocupació militar d'Haití!
Exigim al govern brasiler que retiri les tropes d'Haití i
que transformi les seves despeses en una veritable
ajuda humanitària!**

PSTU

Sao Paulo, Brasil, 13 de gener 2010

Haití i l'estat espanyol

Els EUA van aconseguir que es votés la intervenció a Haití el 2004 –després d'haver intervingut unilateralment en els fets que van dur al derrocament del president electe Aristide. Des d'aleshores ZP, paral·lelament a la retirada de les tropes de l'Iraq, va fer votar a les Corts l'enviament d'un contingent de 200 militars a Haití per «compensar» el disgust que donava a Bush. L'ONU va anar renovant els mandats de la MINUSTAH (Missió de l'ONU per l'Estabilització d'Haití) i ZP va mantenir-hi el contingent fins el 2006. Des d'aleshores l'Estat espanyol participa a la MINUSTAH amb Guàrdia Civil i policia. Els incidents que han provocat la mort de diverses desenes d'haitians en mans de les forces d'ocupació, no han estat aliens a la participació espanyola, acusada en un dels casos de la mort de dos civils. L'última renovació de mandat l'octubre 2009 es va produir enmig de protestes massives que exigien la retirada de les tropes. Actualment hi ha 6.957 militars i 2.008 policies de la UNPOL.

La tragèdia del terratrèmol ja s'està utilitzant per reforçar l'ocupació i, en aquest marc, ZP, com a president de la UE, declarava el 14 de gener: «hem de tenir una actitud oberta a la possibilitat d'ajudar Haití amb presència militar» per les «ajudes a la reconstrucció». Com diu la declaració del PSTU:

**Tota la solidaritat amb
el poble haitià!**

**Retirada de les forces
d'ocupació!**

Pots subscriure't a la nostra revista mensual (a escollir versió en castellà o en català) enviant les teves dades a l'apartat de correu i fent l'ingrés per un any al compte corrent: La Calxa 2100- 3459-38- 2100220515 (25 euros si te l'hem d'enviar per correu dins de l'Estat espanyol). La subscripció de lliurament en mà és de 17 euros i la podeu fer posant-vos en contacte amb qualsevol militant del grup.

Publicació mensual de Lluita Internacionalista. Dip. legal B-48673-2001 Lluita Internacionalista no es fa responsable de l'opinió expressada en els articles signats.

Aquí ens trobaràs

Ap. Correus 23036 CP - 08080 de Barcelona
Ap. Correus 206 CP- 17080 de Girona
Ap. Correus 92 CP-28320 de Madrid
e-mail: luchaint@telefonica.net
<http://www.li-litci.com>

Lluita Internacionalista és una organització trotskista. El nostre objectiu és la revolució socialista, per acabar amb el capitalisme i construir el socialisme. Impulsem la lluita obrera i jove, i la democràcia obrera. Defensem el dret a l'autodeterminació dels pobles, que és negat per l'Estat Monàrquic, un règim que cal abolir. La nostra lluita és internacionalista: pretenem la reconstrucció de la IV Internacional.

LI